Ч. 257 Второкъ 16 (28) падолиста 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Редакція и Адміністрація улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма принимають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціѣ неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Рада державна.

12. Засѣданє Палаты пословъ зъ дня 25 падолиста 1893.

На суботнѣшнôмъ засѣданю Палаты пословъ обнявъ бувъ проводъ нарадъ перший віцепрезидентъ Катрайнъ, позаякъ бар. Хлюмецкій нездужавъ. — Пос. Гофманъ и товаришѣ интерпелювали міністра скарбу, чи вôнъ схоче предложити проектъ закона о управильненю платнѣ урядниковъ державныхъ. — Президентъ Палаты Катрайнъ повѣдомивъ Палату, що гр. Таффе приславъ на руки президента письмо высказуюче Палатѣ подяку за ѣѣ прихильность. Президентъ Хлюмецкій подякувавъ за се письмо.

Пос. Сляма и товаришѣ интерпелювали міністра просвѣты въ справѣ вôдносинъ школьныхъ на Шлеску и домагали ся знесеня розпорядженя тамошнои Рады шкôльнои зъ 16 сѣчня 1873 р., а заступленя его розпорядженємъ увзглядняючимъ потребы ческого и польского населеня. Опôсля приступлено до порядку дневного.

Пос. Кайцль жалувавъ ся на то, що при маючôмъ наступити выборѣ другого віцепрезидента не мало ся зовсѣмъ на оцѣ опозиціѣ, якъ то звычайно робить ся у всѣхъ парляментахъ. Бесѣдникъ протестувавъ противъ того, щобы ту меншôсть, що становить опозицію уважано яко неспокôйный елементъ. Вôнъ уважавъ бы то лишь за справедливе, наколибъ такъ велика меншôсть була заступлена и въ президіи. Бесѣдникъ каже, що опозиція мае свого кандидата и вносить, щобы выбôръ другого віцепрезидента Палаты поставити яко дальшу точку порядку дневного, такъ, щобы можна порозумѣти ся що до особы кандидата. На то вôдповѣвъ віцепрезидентъ Катрайнъ, що выбôръ другого віцепрезидента вôдбуде ся ажь по третôй точцѣ порядку дневного, а именно по справозданю комісіѣ буджетовои о запомозѣ для маринарки торговельнои.

Пос. Борчичь высказавъ жаль, що въ Австріи такъ мало робить ся для маринарки торговельнои. Проектъ правительства дае наконець можнôсть также и меншимъ стаціямъ корабельнымъ будувати пароходы и конкурувати при великихъ подорожахъ побережныхъ. Бесѣдникъ домагавъ ся однакожь подôбныхъ пôльгъ такожь для пароходôвъ, призначеныхъ на меншѣ подорожи побережнѣ; пôльги тѣ суть для Дальмаціѣ условіемъ житя. Наконець домагавъ ся бесѣдникъ скорои реформы.

Пос. Бурґшталлеръ пôдносивъ конечнôсть удѣленя австрійскôй маринарцѣ торговельнôй пôдпоры, проектованои правительствомъ, обговорювавъ справу знесеня вôльного порту въ Трієстѣ и домагавъ ся такоижь пôдпоры интересôвъ Трієсту, яку Угорщина дае Трієстови. — Пос. Бянкіні промавлявъ такожь за проектомъ правительства и высказавъ жаль, що поменшихъ суденъ Побережа не увзглядено. Въ виду италіяньскои конкуренціѣ есть рѣчею правительства дбати о Дальмацію, котра есть розсадникомъ австрійскои маринарки.

По сѣмъ приступлено до выбору другого віцепрезидента Палаты. Голосовано поименно и выбрано пос. Давида Абрагамовича 185 голосами на 258 голосуючихъ. Опозиція голосувала за Кляичемъ, котрый дôставъ 55 голосôвъ; 14 карт[illegible] вôддано порожныхъ. Пос. Абрагамовичь подякувавъ за сей выбôръ кôлькома словами и просивъ Палату о прихильнôсть, наколибъ ему прийшлось коли сповняти сей урядъ.

По сѣмъ приступлено до доповняючихъ выборôвъ до поодинокихъ комісій парляментарныхъ. До комісіѣ для предложенъ выимковыхъ выбрано пословъ: Щепановского и Хшановского; до комісіѣ буджетовои: дра Пентака и Штірбка; до комісіѣ зелѣзничои: Залеского; до комісіѣ правничои: Рошковского; до комісіѣ податковои: Левицкого и Шіра; до комісіѣ валютовои: Розвадовского и Ваґнера; до до комісіѣ для реформы выборчои: Менґера; до комісіѣ адміністраційнои: Добльгоффа.

Опôсля вела ся дальша дебата надъ предложенємъ правительства въ справѣ запомоги для маринарки. Пос. Спинчичь почавъ говорити насамперɛдъ по хорватскѣ а дальше говоривъ по нѣмецки та обговорювавъ лихе положенє истрійскои маринарки торговельнои. Бесѣдникъ заявивъ, що буде голосувати за предложенємъ, але лишь для того, що мае надѣю, що на будуче буде правительство лѣпше старати ся о маринарку торговельну.

Зô взгляду на то, що заразъ по засѣданю а вôдтакъ вечеромъ мало радити кôлька комісій, перервано дебату. — Пос. Діпавлі и товаришѣ поставили интерпеляцію до міністра финансôвъ, чи то правда, що застановлено выдаванє банкнотôвъ одноренськовыхъ, а коли такъ, то що зарядженo, щобы черезъ то не зменшивъ ся обѣгъ грошей и не пôднеслась стопа процентова? — Пос. Шварцъ и товаришѣ поставили внесенє, щобы законно управильнено мѣры и ваги та щобы зреорґанізовано уряды значковѣ. — Пос. Спинчичь и товаришѣ поставили интерпеляцію до міністра

---

5)

ЩО ВИДѢЛИ ЧАЙКИ.

(*Оповѣданє. — Г. Шрайберсгофена.*)

(Дальше).

Наразъ подувъ такъ сильный вихоръ, що ажь вôкна забренѣли и надлетѣла цѣла хмара пѣску.

— Треба менѣ ити — сказала Инесъ приступивши до вôкна. — Але куды? Тажь до дому Увеновъ не хотѣла назадъ вертати. Наразъ, якъ бы ѣѣ щось шепнуло, вôдозвала ся: Я бы у васъ на завсѣгды лишила ся. А вы бы мене приймили?

Старуха выдивила ся на ню и покивала головою, але закимъ змогла ще щось сказати, отворивъ хтось дверѣ, котрыми вышла була Инґа, по цѣлôй хатѣ понѣсъ ся вѣтеръ а рôвночасно и почувъ ся якійсь голосъ: Брійно, корабель розбивае ся! Хочь якъ буря гудѣла та шумѣла, чути було, якъ кôлькохъ людей бѣгло и кликали однѣ другихъ. Старуха схопила ся.

— Корабель, корабель! — повторила она. Охъ сынонку мôй, Бляйку! Дитинко моя! И заломивши руки почала она плакати та молити ся. Хто самъ не перебувъ тяжкого горя, не може зъ сумуючимъ сумувати анѣ его розважати. Она вышла тихцемъ зъ хаты.

Зъ голоснымъ скигленемъ надлетѣли чайки вôдъ стороны выдмъ. Облѣтаючи доокола хаты майже дотыкали ся головы молодои жѣнки, що якъ разъ хотѣла отворити ворôтця, що выходили на поле. Мусѣла таки добре держати ся на ногахъ, щобы ѣѣ вѣтеръ не перевернувъ, але хустка, въ котру ѣѣ убирала Инґа такъ, якъ то носять на островѣ, хоронила ѣѣ лице, а въ короткôй спôдници було лѣпше ити.

Темну лінію выдмъ було ще ледви що видко и що разъ ставало темнѣйше. Здавало ся, що хмары спускають ся таки на землю а вѣтеръ такъ шумѣвъ, що й не чути було, якъ гудѣло море. Понадъ головою Инесы перелетѣвъ бурявець. Она за дня ледви могла була знайти дорогу, а теперь на потемки таки вже зовсѣмъ не могла. Хотѣла ити попôдъ валъ, але с[illegible]ла зъ очей выдмы, упала въ якійсь рôвъ, вôдтакъ зайшла на якусь млаковину, ажь наконець найшла слѣды вôдъ колѣсъ на земли, и пустилась за ними, але сама не знала куды. Ажь ось побачила свѣтло въ якихсь вôкнахъ. Видко було якійсь тѣни, що пересували ся попри нихъ.

Якажь то самота! Нѣхто не спѣшивъ ѣй на помôчь, нѣхто про ню не журивъ ся!

А що, коли теперь ѣѣ дитина за нею плаче? Доси бояла ся она, щобы на ню не повѣявъ хочь бы якій слабый вѣтерець, стерегла ся того, що ажь Кайка гнѣвала ся, а теперь — хиба не черезъ Кайку такъ блудить? Ба, та коли бо она того сама хотѣла. Хотѣла взяти ще и дитину зъ собою въ таку бурю! Щобы то було стало ся зъ нею! Не хотѣла вже о тôмъ и думати.

Щось стало ся ѣй, та борба зъ бурею зробила въ нѣй таку змѣну, що она таки мало що не рада тому була, що мусить такъ блудувати. Набрала вже охоты и до иншои борбы. Ажь веселѣйше ѣй стало на души, коли подумала собѣ, що могла бы такъ станути передъ Кайкою и показати ѣй, що она не така слаба, примхована дитина, якъ бы то здавало ся, що й у неи есть крѣпка воля.

Дôйшла вже була до того дому, де свѣтило ся, и думала, чи зайти туды и впросити ся до хаты, чи нѣ, коли отворили ся дверѣ и вышовъ якійсь мужчина. Вôнъ ще обернувъ ся и переляканымъ голосомъ вôдозвавъ ся:

— Я заразъ верну. То „Розина“; она вже пропала а бѣдна Инесъ стане вже теперь певно вдовицею!

Якъ же выла буря, якъ скиглили чайки та бурявцѣ! Величезнѣ зеленявѣ филѣ били якъ громы объ береги острова та выдмы и запѣнившись розбивали ся безсильнѣ. Всыпанѣ вѣтромъ зъ пѣску горбики все таки держали ся крѣпко, але корабель, що гнавъ чимъ разъ ближше идъ берегови, не мôгъ устоятись, скрипѣвъ и трѣщавъ, якъ колибъ мавъ розлетѣти ся въ дрôбнѣ куснѣ. На хиляючихъ ся то знову пôдоймаючихъ ся машьтахъ сидять чайки морскѣ и мочать чорнѣ кôнцѣ крылъ у запѣнену воду або лѣтають понадъ судномъ призначенымъ на загибель, а вôдтакъ знову якъ стрѣла гонять понадъ выдмы на островъ и дають знати своимъ крикомъ, що сыны острова вертають, що вже недалеко и що вже спôчнуть на его земли. Якъ разъ перелѣтали они понадъ хату Кресенъ Увена и чули, якъ Кайка стала

справъ внутрѣшныхъ и президента міністрôвъ въ справѣ уживаня хорватского языка въ школахъ и урядахъ.

По сѣмъ закрыто засѣдане, а слѣдуюче назначено на вторникъ зъ слѣдуючимъ порядкомъ дневнымъ: Дальша дебата надъ запомогою для маринарки торговельнои; справоздане комісіѣ войсковои о контінґентѣ рекрутôвъ на 1894 р.; справоздане комісіѣ войсковои о реформѣ обороны краевои; справоздане комісіѣ промысловои о реформѣ обороны краевои; справоздане комісіѣ промысловои о проектѣ закона въ справѣ розширеня обезпеченя на случай нещаслизыхъ выпадкôвъ.

Рускій клюбъ вôдбувъ дня 25 с. м. — якъ доносить Presse — нараду, въ котрôй обговорювавъ свое становище супротивъ кабінету и партій бôльшости та ухваливъ слѣдуючу постанову: „Мы застерѣгаемо собѣ повну резерву и вповнѣ свободну руку супротивъ правительства и коаліціѣ и будемо въ кождôмъ поодинокôмъ случаю займати таке становище, якого буде вымагати зъ одной стороны интересъ державы, а зъ другои наші національні и народні интересы".

Перевезене мощей ґр. Гартенава до Софіѣ.

Въ суботу о 7 год. рано вывезено мощѣ ґр. Гартенава (кн. Александра Батенберґского) зъ Градеца до Софіѣ. Позаякъ часъ перевезеня мощей держано въ тайнѣ, явило ся на двôрци лишь кôлька особъ. Окремымъ поѣздомъ, котрымъ повезено тѣло, поѣхали также братя покôйника Генрихъ и Францъ Йосифъ та радникъ кабінетовый Менґесъ, двохъ людей изъ службы покойника и всѣ болгарскі депутаціи. Въ окремôмъ ваґонѣ повезено также всѣ вѣнцѣ, якѣ зложено въ Градци на домовинѣ покôйника. Ваґонъ, въ котрôмъ везено тѣло, бувъ зъ верха назначеный бѣлымъ вѣнцемъ, а въ серединѣ бувъ цѣлый чорно удекорованый. Вдова по покôйнôмъ осталась въ Градци.

Коли поѣздъ зъ тѣломъ приѣхавъ на угорску сторону, зложивъ віце-жупанъ айзенбурґского комітату, Каролій, лавровый вѣнецъ на домовинѣ покôйного зъ написею: „Айзенбурґскій комітатъ — герови въ подъ Сливницѣ", а вôдтакъ ще выголосивъ коротку промову до болгарскои депутаціѣ. Міністеръ Грековъ, вôдповѣдаючи зъ подякою, сказавъ, що подасть тѣ обявы симпатіѣ и дружбы до вѣдомости болгарского народу. Вечеромъ о 6 год. привезено тѣло до Будапешту, а зъ вôдси повезено дальше черезъ Бѣлградъ до Цариброду въ Болгаріи.

Правительство выслало на дворець міністра справъ заграничныхъ Николича, котрый по привезеню тѣла высказавъ именемъ сербского правительства сочувстве болгарскому міністрови Грекову и родинѣ покôйника. Крôмъ того явили ся ще на двôрци: шефъ секціѣ Миловановичь, секретаръ Суботичь а въ заступствѣ короля ґен.-адъютантъ, полковникъ Чиричъ и болгарскій аґентъ дипльоматичный Гарановъ. Вôддѣлъ сербского войска вôдвѣвъ вôдтакъ тѣло покôйника ажь до болгарскои границѣ.

На приняте мощей въ Софіи уложено слѣдуючу проґраму: Вчера по полудни мали бути призезеній мощѣ зъ Царибродѣ. На двôрци мавъ явити ся кн. Фердинандъ зъ цѣлою своею дружиною, тѣло дипльоматичне, всѣ міністры и члены собраня, депутаціи зъ краю, урядники и офіціры. Домовину мали здоймати офіціры и зложити єѣ на ляфетѣ а вôдтакъ мавъ рушити походъ похоронный до соборнои церкви, зъ котрои тѣло мали перенести до вѣчного упокою въ каплици св. Юрія. Правительство постановило также заняти ся выставленемъ памятника въ Софіи першому князеви болгарскому.

Переглядъ політичный.

Бувшій міністеръ скарбу дръ Штайнбахъ именованый президентомъ сенату при найвысшôмъ судѣ.

Одно изъ найгорячѣйшихъ бажань мадярского народу вже сповнило ся. Є. Вел. Цѣсарь призволивъ вже на устроєне окремого двору для угорскои короны. Вôдъ теперь при всѣхъ правно-державныхъ актахъ на Угорщинѣ мае фунґувати лишь королевско-угорска дружина.

Въ Франціи настала несподѣвана кріза кабінетова. Цѣле міністерство подало ся до дімісіѣ, а президентъ єѣ принявъ. Доси ще не удало ся утворити нового міністерства. Причиною дімісіѣ кабінету було мабуть то, що три радикальні міністры, котрі не годили ся на проґраму дотеперѣшного кабінету, хотѣли подати ся до дімісіѣ, що спонукало и прочихъ міністрôвъ подати ся до дімісіѣ.

Новинки.

Львôвъ дня 27 падолиста

— **Ц. к. краєва Рада шкôльна** ухвалила на засѣданю зъ дня 21 падолиста 1893: 1) Установити другу посаду катихита греко и римо-кат. для народныхъ школъ въ Тернополи вôдъ 1 лютого 1894; 2) установити другу посаду римо-кат. катихита для народныхъ школъ въ Стрыю; 3) установити посады катихитôвъ обохъ обрядôвъ для 5 клясовои школы народнои въ Камѣнцѣ струмиловôй; 4) вылучити громаду Залѣсе зô звязи шкôльнои въ Велесневѣ, повѣта бучацкого и зорґанізувати осôбну школу народну въ Залѣсю вôдъ 1 вересня 1894; 5) вылучити громаду Долобôвъ зô звязи шкôльнои въ Новосѣлкахъ гостинныхъ, повѣта рудецкого, и зорґанізувати осôбну школу народну въ Долобовѣ вôдъ 1 вересня 1894; 6) вылучити громаду Волицю зô звязи школы народнои въ Дворцяхъ повѣта жовкôвского и зорґанізувати осôбну школу народну въ Волици вôдъ 1 вересня 1894; 7) перемѣнити школу народну: въ Лядкôй Воли, повѣта мостиского, на дво-клясову вôдъ 1 вересня 1894; 8) затвердити именоване о. Стефана Хиляка на греко-кат. духовного члена до окружнои рады шкôльнои въ Дрогобичи; 8) затвердити выбôръ вôдпоручника рады повѣтовои, Винк. Крайньского въ Сокали; 9) затвердити выборы на представителѣвъ учительства: Дмит. Хвровского, учителя 6 клясовои школы мужескои въ Стрыю до тамошнои окружнои рады шкôльнои; Ив Рампалу, учителя школы народнои въ Яблôнцѣ нижнôй до окружнои рады шкôльнои въ Турцѣ, Ник. Воляньского учителя въ Задаровѣ до окружнои рады шкôльнои въ Бучачи; Ап. Домбровского учителя въ Клепаровѣ до окружнои рады шкôльнои замѣскои у Львовѣ; 10) вызначити на другого представителя учительства до окружнои рады шкôльнои въ Бучачи директора тамошнои ґімназіѣ Ос. Сенкевича, а до тако-ижь рады въ Рудкахъ управителя тамошнои 5 клясовои школы народнои Ив. Гофмана; 11) признати пятилѣтні додатки: директорови, ґімназіи Франца Йосифа у Львовѣ, Войт. Бесядскому, пятый; директорови женьскои семинаріи учительскои въ Перемышли, кс. Іос. Фалатови, другій; проф. въ V-ой ґімназіи у Львовѣ, Жигм. Кунстманови, другій; проф. ґімназіи въ Ряшевѣ, Людв Коваленичеви другій; 12) дозволити на заведене одноразовои науки въ ґімназіяхъ

заводити, коли Кресенъ, блѣдый якъ стѣна, казавъ єѣ, що то за корабель.

— Кресене, мусимо ихъ ратувати! Ходѣмъ туды!

Надармо старавъ ся Кресенъ єѣ здержати, надармо говоривъ єѣ на розумъ, що она не удержить ся на ногахъ; нѣчого не помогло!

— Я мушу ити! Якъ же менѣ тутъ спокôйно сидѣти, коли тамъ, недалеко зъ вôдси мôй сынъ загибае! Маю ще на стôлько силы. Кресене, мы богаті, дамо все, щобы лишь его выратувати!

— Вѣтеръ и филѣ не пытають, чи богачь чи бѣдный — вôдповѣвъ Кресенъ заломивши руки.

Кайка выбѣгла на дворъ, а чоловѣкъ пôшовъ за нею. Якъ же уганяють чайки за собою та кричать! А старенькі люде якъ можуть, спѣшать надъ берегъ, хочь ноги пôдъ ними западають ся.

За якимсь валомъ лежала Инесъ. Хто знае, може она зомлѣла? Може й зомлѣла. Але коли пôдняла ся, почула якійсь страшный крикъ.

Страшно шумѣвъ вѣтеръ понадъ выдмами и гнавъ пѣскомъ по островѣ. Впоперекъ сѣножатами ишло двое старенькихъ людей зôгнувшись у двое. Тамъ при сподѣ одной выдмы було мѣсце, де хоронено людей, котрыхъ море убило, а вôдтакъ выкинуло на берегъ. Обое старенькі пристанули. Старому пôшовъ морозъ по тѣлѣ; вôнъ закусивъ зубы, затиснувъ въ руцѣ палицю, а Кайка схилила голову на его плече и жалôбно вôдозвала ся: Ой Кресене, вôнъ бувъ майже всѣмъ у насъ! Вôнъ нашь одинакъ!

Вѣтеръ понѣсъ дальше тѣ слова по пустôмъ поли, противъ якоись людины, що также ледви ступала по мокрôй сѣножати. Она то приставала, то ишла дальше противъ бурѣ и чимъ разъ бôльше збивала ся зъ дороги. Заломивши руки и спустивши ихъ передъ себе пристанула и застогнала гôрко. Нѣчимъ тѣ малі клопоты, якихъ она доси зазнала противъ тои муки, яку сама на себе наложила! Здавало ся єѣ, що вихоръ нѣбы притихъ, а то она стояла поза выдмами. Ще кôлька крокôвъ, а она була бы на нихъ выйшла и побачила зъ вôдтамъ корабель, що боровъ ся зъ филями. Але она такъ мало зважала на свое окружене, що користаючи изъ тишины, стала думати о тôмъ, що чула.

„Розина" розбивае ся! Розбивае ся тутъ при островѣ, де она дожидала Торвальда, зъ котрого приѣздомъ мало розпочати ся для неи нове житє. Нѣ, то не може бути. То неправда, то лишь єѣ такъ здае ся, бо и щожь бы тогды зъ нею стало ся!... Ажь ось изъ далека понѣсъ ся якійсь страшенный крикъ, що заглушивъ и ревôть моря и шумъ бурѣ. Та й она крикнула перелякана та пôгнала на слѣпо дальше зъ вѣтромъ. Нога запала ся єѣ глубоко въ пѣсокъ и она не могла ити дальше та взяла ся на бôкъ, щобы зôйти на твердый ґрунтъ. Але незадовго почула воду пôдъ ногами. Мусѣла знову вертати ся и забрела знову въ пѣсокъ, а вôдтакъ зъ другого боку у воду. Доки такъ блудила, сама вже не знала. Темна нôчь трохи розъяснила ся. Чорні хмары трохи розсунули ся и зъ поза нихъ показавъ ся мѣсяць.

Инесѣ силъ не стало. Она упала на мягкій пѣсокъ, закрыла лице руками и заплакала такъ, що ажь заходила ся вôдъ плачу. Вже й не знала, де она... Всюды доокола неи були лишь бѣлі горбы пѣску, що єѣ вправдѣ хоронили вôдъ вѣтру, але засыпували очи пѣскомъ. Косодеревъ и овесъ пѣсковый заповняли долинку, а недалеко сторчавъ колючкуватый морскій бодякъ, за котрымъ скрылась була якась чайка. Вôдъ часу до часу перелѣтали понадъ выдмами чайки морскі и споглядали на молоду жѣнку, котра плакала, чуючи, що єѣ щось страшного чекае.

Торвальдъ, єѣ чоловѣкъ, за котрымъ она сюды зайшла, вже пропавъ! Люті филѣ морскі вхопили его корабель, накидались нимъ и розбили его. Все скôнчило ся! Теперь вже люба его рука не обôйме єѣ, не пригорне до себе, его щире око не споглянe на ню — чи бувъ бы то кто погадавъ? А всежь таки мусѣла она то погадати и зрозумѣти, що мусить теперь стояти самѣсенька на свѣтѣ.

Мѣсяць пôдôйшовъ бувъ въ гору и кидавъ вôдъ часу до часу блѣдаве свѣтло на горбы, що усыпавъ вѣтеръ. Вôнъ змѣтавъ пильно на купку зер нце до зеренця и злѣплявъ ихъ пѣною филь. Вôнъ гнавъ филями, пôдносивъ ихъ въ гору и кидавъ знову у глубоку пропасть. Зъ ревотомъ котить вôнъ онде запѣнену гору воды противъ острова, зеленава вода пôднимае ся чимъ разъ высше и высше и отвирае страшну, ховзку пропасть — ще лишь одна хвилька — корабель, що боре ся вже пôдъ самымъ берегомъ, добувае въ розпуцѣ послѣдныхъ силъ, щобы перерѣзати филю, що грозить ему загладою — та надармо! Зъ шумомъ и гукомъ вдарила вода объ слабе дѣло людскои руки. Загуркотѣло мовь вôдъ грому, затрѣщало — понѣсъ ся пронибаючій крикъ,

въ Сяноцѣ и Новôмъ Санчи; 13) приймити до вѣдомости справоздания инспекторôвъ шкôльныхъ зъ люстрации ґімназіи въ Золочевѣ и приватнои ґімназіи Єзуитôвъ въ Бонковичахъ коло Хирова; 14) апробувати кôлька пôдручникôвъ шкôльныхъ, мѣжь ними Ол. Барвѣньского: „Вымики зъ народнои літературы украиньско-рускои XIX вѣку. Часть II;“ 15) поручити до бібліотекъ шкôльныхъ кôлька книжочокъ въ польскôмъ язицѣ.

— **Дирекція рускою народного театру** доносить: „Театръ забавить у Львовѣ ще лишь одинъ тыждень и дасть отсѣ 4 представленя: Въ понедѣлокъ (нынѣ) на доходъ будовы театру: „Пôдгôряне“, мельодраму Гушалевича-Вербицкого; — въ середу „Мужичку“, драму конкурсову Писанецкого (перший разъ); — въ пятницю: „Катрю Чайкôвну“, драму конкурсову Нат. Кибальчичь (перший разъ), а въ суботу на остатне представлене буде выставлена третій разъ драма конкурсова Ивана Франка: „Украдене щасте“. — Білеты розкуплени на вôдкликане бенефісове представлене „Пôдгôрянъ“, яке мало вôдбутись въ пятницю, важнû и на представлене въ понедѣлокъ.“ — Подаючи се письмо до вѣдомости Вп. Публики не сумнѣваємо ся, що на сихъ послѣднихъ въ теперѣшнôмъ сезонѣ 4 представленяхъ нашого театру саля Фрозіна заповнить ся по береги. — Зô Львова вôдъѣде театръ до Бродôвъ.

— **На честь артистокъ и артистôвъ** нашого театру урядила вчера львôвска „Руска Бесѣда“ гостину въ комнатахъ Народнои Торговлѣ. Зôбравъ ся цѣлый персональ театру, голова „Бесѣды“ дръ Савчакъ зъ членами выдѣлу, декотрû громадяне львôвскû зъ родинами, члены „Бояна“, літераты и и. Перший тоастъ внѣсъ дръ Савчакъ на честь артистокъ и артистôвъ. Була обава, казавъ вôнъ, що театръ по такôй кривѣ, яку перебувъ сего року, не зможе гôдно поставити ся передъ публикою перемыскою и львôвскою. Тымчасомъ мы зовсѣмъ вдоволени и якъ на нашû вôдносины не можемо й жадати красшои выставы штукъ, якъ маємо теперь. Артисты нашû старають ся всѣми силами двигнути народный театръ якъ найвыше. У поголоскахъ про розвязане народнои трупы нема нѣ зерна правды; рускій театръ якъ бувъ такъ и буде, якъ довго будуть Русины и артисты, що всею душею працюють надъ розвоємъ рôднои сцены. — По тôмъ тоастѣ посыпалось богато иншихъ, и то такъ на честь самои институціѣ и народу, якъ и поодинокихъ людей, що своими працями причиняють ся до розвою єѣ. Отже й пошанували зôбранû передовсѣмъ директора, „душу“ театру п. Ґуляя, вôдтакъ дра Франка, котрого драма „Украдене щасте“ становить въ Галичинѣ епоху зъ розвою нашои літературы сценічнои; дальше выпили за здоровле першорядныхъ украиньскихъ драматиковъ Кропивницкого и Карпенка Карого; пôднесли тоастъ на честь панѣ Вахнянинової, Шухевичевои, Калитовскои и Нагôрнои; на честь пп. Вахнянина и Савчака, выдѣлу „Бесѣды“ и ще разъ персоналю театру та на его згоду и єдность. По гостинѣ перенесла ся значна часть товариства до комнатъ „Бесѣды“, де забавляли ся до пôвна въ ночи.

— **Вечерницѣ на „Рускôй Бесѣдѣ“** у Львовѣ въ суботу удали ся дуже добре. Комітетъ постаравъ ся о музику, добрый буфетъ, чай и всякû выгоды, щобъ людямъ не було скучно та щобы не сумували... И справдѣ осягнувъ свою цѣль, бо въ дуже веселôмъ настрою бавило ся численне товариство до самого рана. Гуляючихъ паръ було зъ 30, число якъ на салю „Бесѣды“ дуже значне. Забавы на „Бесѣдѣ“ все мають поводжене, бо не выбагливû „хлопцѣвъ“ до гуляния все подостаткомъ, а всѣ мѣжь собою знають ся.

— **Нову церковь** посвячено у Волошиковôй коло Старого мѣста дня 9 с. м. Кôлька тысячъ народу було при тôмъ посвяченю. Ту церковь поставивъ своимъ коштомъ обыватель львôвскій п. Иванъ Половчакъ Яворскій.

— **Повѣнь.** Зъ Миколаєва доносять, що на просторѣ вôдъ Горуцка до Надятичь, значить на кôльканайцять квадратовыхъ кілометрôвъ поверхнѣ вылявъ сими днями Днѣстеръ. Кôлькасотъ стиртъ и тысячѣ копиць отавы стоять у водѣ, що розумѣє ся вошкодить дуже господарямъ.

— **Про нападъ на картярôвъ** у Бродахъ пишуть звôдтамъ такû подробицѣ: Коло 11-ои годины вечеромъ сидѣло при зеленôмъ столику въ касинѣ чотирохъ панôвъ, мѣжь ними трехъ женатыхъ. Нагле розлягъ ся выстрѣлъ и куля влетѣла вôкномъ въ скляныхъ дверяхъ до комнаты. По кôлькохъ мінутахъ упавъ другій стрѣлъ, куля ударила въ помôстъ, вôдбила ся, трафила въ дверѣ и упала знова на помôстъ. Перепуджени любителѣ гры позрывали ся зъ крѣселъ та хотѣли бѣчи по поліцію, коли вôдозвавъ ся ще третій а вôдтакъ четвертый выстрѣлъ. Поліція прибула на мѣсце, але не застала вже нѣкого пôдозрѣного. Кажуть, що таку штуку зробила своему чоловѣкови котрась зъ жѣнокъ, щобы вôдстрашити его вôдъ картъ.

— **Огнѣ.** Дня 10 с. м. выбухъ огонь на господарствѣ Ивана и Павла Хомина у Хлѣвчанахъ и спаливъ ихъ маетокъ, та ще й чотирьохъ иншихъ господарѣвъ. О пôдпалене пôдозрѣвають Ивана Ткорка, котрого вôддано до Суду.

— **Пригоды.** Зима що тôлько зачала ся, а вже на дорозѣ у Воли петровôй замерзъ солянинъ зъ Карлихова Микола Порада. Пôдпивъ собѣ троха и въ дорозѣ погибъ. — Василя Харка, парôбка зъ Гливьска, засыпало въ копальни угля. Лежавъ тамъ цѣлу добу, заки его выдобули.

— **Убійство.** Въ Заставнѣ господарь Колѣсникъ занедбувавъ вôдъ якогось часу дôмъ и живъ легкодушно. Дня 18 о. м. вернувъ до хаты, а жѣнка лежала вже въ лôжку. Стала она ему дорѣкати, що волочить ся та не пильнує господарства и сû єѣ вымôвки такъ розлютили его, що схопивъ сокиру и забивъ жѣнку на смерть, ударивши єѣ кôлька разôвъ въ голову. Его увязнено.

— **Зô страху.** Въ селѣ Ковинѣ въ повѣтѣ скалатскôмъ позбавивъ себе житя Филипъ Якубôвъ, 21-лѣтный сынъ тамошного вôйта. Филипъ бувъ при дворѣ економомъ. Причина самоубійства була така: День передъ смертію выбивъ вôнъ дѣвчину, котра служила въ дворѣ, а була донькою одного господаря. Дѣвчина пôшла зô своимъ батькомъ до жандармеріѣ и донесла, що Филипъ хотѣвъ єѣ звести. Жандармъ прийшовъ до двора и списавъ протоколъ. Се завдало Филипови такого страху, що написавши два письма, де розпорядивъ ся своими грôшми и повѣсивъ ся.

Штука, наука и література.

— **„Зоря“ въ ч. 21-ôмъ** подає: конець повѣсти Ив. Левицкого „Помѣжь ворогами“, дальше стихъ Анела „Надгорода“ и Стешенка „Сонеты“, продовжене драмы Старицкого „Въ темрявѣ“, стихъ Левка Боровиковского „Вечѣръ“; потôмъ Історія літературы рускои дра Ом. Огоновского (продовжене про Якова Головацкого), вôдтакъ описъ похоронôвъ Маркіяна Шашкевича, оповѣстка про смерть Леонида Глѣбова, оцѣнка науковои и літературнои дѣяльности ческого писателя Ед. Єлінка и бібліоґрафія. Се число прикрашене портретомъ Едварда Єлінка и гарными илюстраціями: „Чорна Рада въ Нѣжинѣ“ та „Рѣка Днѣстеръ коло Могилева подôльского“. — Россійско-украиньскій словарь яко додатокъ „Зорѣ“ мѣстить слова вôдъ измызгать до истребить (стор. 301—316).

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 26 падолиста. Єѣ Вел. Цѣсарева принимала вчера по полудни на авдієнціи нунція Аліярдіого, анґлійского амбасадора Монсона, жену испаньского посла Валера и жену президента міністрôвъ кн. Віндішгреца.

Парижь 26 падолиста. Казимиръ Періє и Діпві зрекли ся місіѣ утвореня нового кабінету. Карно конферувавъ по полудни зъ Меліномъ.

Римъ 26 падолиста. Король принимавъ вчера по полудни Рудініого. Вечеромъ около шестои годины сто маніфестантôвъ належачихъ до стану робôтничого, передъ палатою послôвъ стали выкрикувати: „Прочь зъ злодѣями! Прочь зъ злочинцями!“ та хотѣли добути ся до парляменту. Поліція розôгнала маніфестантôвъ и кôлькохъ зъ нихъ арештувала; они хотѣли вôдтакъ зôбрати ся передъ урядомъ телеґрафічнымъ, але поліція зновъ ихъ розôгнала.

Мадридъ 26 падолиста. Маршалокъ Мартінець-Кампосъ выѣзджає нинѣ або завтра до Мелілѣ, шобы тамъ особисто вести операціѣ военнû. Въ мѣстѣ наставъ великій ентузіязмъ.

Царибродъ 26 падолиста. Вчера въ полудне привезено тутъ мощѣ ґр. Гартенава (кн. Александра Батенберґского). На дворци приняли ихъ: адъютантъ князя, президентъ міністрôвъ, президентъ собранія и почетна компанія войска. Дворець бувъ на цѣлôмъ просторѣ чорно удекорованый. Здвигъ народу всюды величезный.

За редакцію вôдповѣдае Адамъ Кречовецкій.

а зъ берега вôдповѣвъ ему такій самый вôдгомôнъ.

Межи выдмами стоять люде зъ острова на колѣнахъ и руками оперлись объ землю: мужчины, що радо вôддали бы й житє, щобы лишь могли выратувати тыхъ, що на кораблі, видять, що помôчь людска тутъ на нѣщо не придасть ся — жѣнки, що ломлять руки та въ голосъ молять ся и плачуть, а всежь таки не можуть и очей вôдвернути вôдъ того страшного виду, що середъ темрявы, ще страшнѣйшимъ выдає ся. А посередъ тыхъ людей Кресенъ и Кайка Увены.

Имъ зробили мѣсце, кождый мовчки имъ уступає ся. Нѣхто ихъ не розважає — бо чи на такій видъ єсть яка розвага для родичѣвъ?

Нещасливôй матери стали очи стовпомъ она на все дивить ся въ одну мѣру. Вже й не просить нѣкого, щобы помагавъ. Она знає силу розшалѣлыхъ филь и знає, що тутъ вже нема рады. Вдивила ся лишь въ корабель, а теперь коли филя вдарила въ него, крикнула якъ не своимъ голосомъ и впала лицемъ на землю. Охъ, якажь то мука, яка розпука, дивити ся, якъ гине рôдный сынъ и не мати силы поратувати єго!

Буря гонить филями высоко ажь на выдмы. Тихо западаєсь одинъ кусень за другимъ въ розбурхану воду. Вода бризкає ажь на молячихъ ся людей, а чого филѣ не знищать, коли розгонять ся, то забирають зъ собою коли вертають назадъ, рвуть все за собою въ глубину и хоронять тамъ на вѣки.

Новый крикъ, нове наликуване пробудили Кайку зъ єѣ смутку. Она пôдняла ся и глянула доокола себе.

Мѣсяць пустивъ довге дрожаче промѣнє по мори. Море здавало ся нѣбы облите срѣбломъ а посередъ того запѣненого и кипячого блеску срѣбла лежавъ корабель. Єго вôдкинуло вôдъ берега — може ще дасть ся его выратувати!

Переходу зъ розпуки до надѣѣ годѣ матери выдержати. Она похилила ся въ руки якоись жѣнки и стала безъ памяти. Лишѣть єѣ такъ! Нехай єѣ очи будуть заткненû! Лѣпше нехай нѣчого не видить!

Зъ крикомъ лѣтають чайки морскû понадъ кораблемъ и трѣпочуть крылами высоко у воздусѣ. Але лишь на одну хвильку була надѣя на ратунокъ. Кресенъ Увенъ ажь крикнувъ. Корабель обертає ся поволи на бôкъ, видко якъ люде на нѣмъ працюють, чути, якъ тамъ хтось выдає приказы, слѣдуюча филя може єго вхопить, може ще выратує ся... У всѣхъ ажь духъ заперло и они дивлять ся всѣ на него... ажь ось — пôднимає ся, филя — що то буде? —.— Закимъ ще цѣлый корабель пôднѣсъ ся, прийшла друга филя и — ажь страхъ бере! вхопила корабель та кинула нимъ объ старый розбитокъ, що вже вôдъ кôлькохъ лѣтъ сторчавъ зъ воды пôдъ берегомъ...

Наразъ скаче Кресенъ Увенъ... Що ему стало ся? Чи вôнъ изъ болю зъ розуму зôйшовъ?

Мѣсяць засвѣтивъ яснѣйше и освѣтивъ лиця людей стоячихъ на кораблі. Кайку пробудивъ крикъ якогось чоловѣка. Въ омлѣню память єѣ не опустила, она все ще добре собѣ пригадує. Вытягнула руки и кличе: Торвальдъ! Єѣ голосъ чути середъ бурѣ.—Кресене! Нашь сынъ!

(Дальше буде.)

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебора.